

VAR OLMAYAN BİR VATIKAN GIDERİ

gillettenarrative.com · GILLETTEVATICANO

G I L L E T T E V A T I C A N O

Var Olmayan Bir Vatikan Gideri

Vatikan geçtiğimiz günlerde Kardinallerin ve Kutsal Peder'in maaşlarına ilişkin bilgi yayımladı.

Rakamların kendisi özellikle şaşırtıcı değil. Bildirilene göre birçok Kardinal, özellikle Vatikan içinde görev yapanlar, ayda 3.000 ile 5.000 avro arasında alıyor.

Şaşırtıcı olan bambaşka bir şey.

Papa'nın resmî maaşı sıfır.

Vatikan onun kişisel ihtiyaçlarını ve giderlerini doğrudan karşılıyor.

İlk bakışta bu asil, hatta takdire değer görünebilir. Makamın ruhani doğasıyla ve hizmeti kişisel zenginleşmeden uzun zamandır ayıran bir Kilise geleneğiyle tutarlı görünüyor.

Yine de insan bunun üzerine ne kadar çok düşünürse, o kadar basit bir insani soru belirliyor.

Papa bir gazete, bir dondurma, bir şişe su almak ya da yalnızca bir kahvenin parasını ödemek istese, bunu tamamen kendi başına yapabilir mi?

Mesele para miktarı değil.

Mesele özerklik.

Her kişisel harcamanın bir kurum tarafından soğurulduğu bir hayat, aynı zamanda mahremiyetin yok olabildiği, yalnızlığın nadir hâle geldiği ve en küçük kişisel jestin bile idari bir mesele olma riski taşıdığı bir hayattır.

Ve yine de, Papa Hazretleri olmadan önce o bir insandır.

Bir ailede doğmuş bir insan.

Arkadaşları, anıları, akrabaları ve kişisel sevgileri olan bir insan.

Yeryüzündeki en zorlu sorumluluklardan birini taşımasına rağmen, kendi kaynaklarının hiç değilse küçük bir bölümünü yönetme onurunu koruması gereken bir insan.

Bu düzenleme, ruhani bir ilkeden çok başka bir çağın mirası gibi geliyor.

Teolojik bir kalıntı değil.

Yönetmelik bir kalıntı.

Bu düşünce beni basit bir alternatif hayal etmeye götürdü.

Ekonomik bir reform değil.

İnsani gerçekliğe uyarlanmış kurumsal bir ritüel.

Kardinaller ayda 3.000 ile 5.000 avro arasında alıyorsa, ücretlendirme neden şöyle yapılandırılmasın:

- sabit bir temel ödenek.
- ölçülebilir hedeflere bağlı bir bileşen.
- niteliksel katkılara bağlı bir bileşen.
- ve Kutsal Peder için, kurumun gelirlerinin küçük bir yüzdesine denk gelen sembolik bir tanıma.

Papa'yı zengin etmek için değil.

İmanı ticarileştirmek için değil.

Kiliseyi bir şirkete dönüştürmek için değil.

Yalnızca sorumlulukla tanınmayı birbirine bağlamak için.

Her organizasyonda liderlik, gücünü nihayetinde hizmet ettiği ve eşgüdümlediği insanlardan alır. Topluluk ne kadar güçlüyse, kurum o kadar güçlüdür. Kurum ne kadar güçlüyse, liderliğinin meşruiyeti o kadar büyüktür.

Vatikan bir şirket değildir.

Ama Yeryüzündeki en görünür dinî figürün de, hiçbir kişisel ekonomik özerkliği olmaksızın muazzam bir otorite kullanmak gibi paradoksal bir konuma yerleştirilmemesi gerekir.

Bu teolojik bir argüman değildir.

İnsani bir argümandır.

İki bin yıldır Kilise komünyonu, dayanışmayı ve gücün yahtılmışlıktan değil birlikten geldiği fikrini vaaz ediyor.

Belki bu ilke en tepede de geçerli olmalı.

Çünkü bireyler, tek başlarına, nadiren güçlüdür.

Gücü yaratan her zaman birliktir.

Ve bu ders inananlar için doğruysa, hayatını onu öğretmekle geçirmiş adam için de doğru olmalıdır.

İsa Mesih'e övgüler olsun.

Ferdinando

Not — Kendimi şunu merak ederken buldum: Papa Hazretleri tamamen kuruma bağımlıysa ve kimse ona tek bir dolar bile ödünç vermiyorsa, gelip benimle nasıl buluşacak?